

tationen forinden det fuldstændige Ophør af Justitsministeriets Tilsyn; thi det Tilfælde, der er anført af den ærede Ordfører, at det, som Forslaget i sin Tid var affattet af Regjeringen, kunde tænkes, at Sagen ikke vilde komme ind for den lovgivende Magt, fordi Reserveconden var totalt forsvunden, troer jeg temmelig nær vil kunne regnes for en Usandsynlighed. Forsaaavdt det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (E. C. Larsen) som en Indvending imod § 7, saaledes som den er affattet fra Rigsdagens Side, nævnte, at der dert er fastsat, at visse Bestemmelser skulle ophæves for Kjøbstædernes Brandforsikring, der efter hans Mening burde og maatte være gjældende ved enhver velordnet Brandforsikring, skal jeg dertil kun bemærke, at det for mig ikke er nogen reel Indvending, idet Lovforslaget kun gaaer ud paa ved Ordningen af den bestaaende Brandforsikring for Kjøbstæderne at bestemme Forsikringens Form, medens denne Art Bestemmelser, der bør gjælde for alle Brandforsikringer, have deres rette Plads i et særegt Lovforslag om Forsikringsvæsenet, og til saadanne Bestemmelser, hvortil det aldeles private Forsikringsvæsen vistnok meget trænger, maa det da paahvile Regjeringen at indsamle det fornødne Materiale. — Hvad angaaer de af forskjellige ærede Medlemmer stillede Uændrings- og Underændringsforslag, da skal jeg indskrænke mig til med Hensyn til Forslagene til § 2 og til § 7 af det ærede Medlem for Ringløbing Amts 3die Valgkreds (Madsen) at fraraade dem; de stride ganske vist, som det jo allerede af flere Talere er udvillet, fuldstændigt mod det Selvftyrelsesprincip, som er nedlagt i Lovforslaget. Imod Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 2 har jeg for mit Vedkommende Intet at erindre, og jeg skal i saa Henseende henholde mig til, hvad der er anført af den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds, at, hvad enten Forslaget vedtages eller ikke, bliver Resultatet det samme, idet nemlig en Eier af en thinglæst Bankhæftelsesobligation, ligesaavel er Eier af en thinglæst Panteobligation som enhver Anden, der eier en Panteobligation, som ikke er Bankhæftelsesobligation, er det, og at altsaa hvad der, naar Lovforslaget vedtages, gjælder for

Eierne af thinglæste Panteobligationer ogsaa maa gjælde for Eier af thinglæste Bankhæftelsesobligationer. Derimod kan jeg ganske vist ikke gaae ind paa Forslaget af den Grund, som blev nævnt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther); thi selv om jeg maa indrømme, at Sikkerheden endda blev stor nok, vilde jeg dog ikke kunne gaae ind paa, at der blev foretaget en Formindfælselse af de Rettigheder, der ved et privat Retforhold ere stipulerede. Af samme Grund, som jeg nys antydede, maa jeg for Tiden, saaledes som det af to ærede Medlemmer til § 4 stillede Forslag er affattet, udtale mig imod det, idet det vist maa erkjendes, at det er den almindeltge Grundsatning i vor Lovgivning, at Panteobligationer ere Documenter af den Art, at enhver Thænderhaver af dem, Enhver, til hvem de ere transporterede, er berettiget til at forlange, at han af selve Documentet kan see, hvilke Indskrænkninger der er skeet i hans Rettigheder, saaledes som disse oprindeligt ere stiftede ved Obligationen, og at der altsaa ikke maa foretages nogen Forandring i, hvad der har været Gjenstand for de ved Obligationen stiftede Rettigheder, uden at det maa kunne sees af denne. Da nu Forslaget væsentlig faaer Betydning for Eier af Panteobligationer, maa jeg bestemt fraraade dette Forslag saavelsom Forslaget af de samme Medlemmer til § 6, der ganske slutter sig dertil. Det ærede Medlem fra Aarhus Amt (Winther) anførte med Hensyn til dette Forslag, at det skulde være tilstrækkeligt, at Pantecreditors Samtykke gaves ved en løs Attest, og anførte til Forsvar herfor, at en saadan Praxis i længere Tid havde gjort sig gjældende for de Forsikringers Vedkommende, hvormed han har havt at bestille, nemlig Forsikring af Landbygninger, og at en saadan Praxis, hvis den var uheldig, da ikke burde have været taalt af Regjeringen. Jeg skal hertil bemærke, at ganske vist har denne Praxis for Landbygningernes Forsikring havt sine Mangler, men jeg troer ikke den, som den ærede Rigsdagsmand alluderede til. Der staaer udtrykkeligt i Anordningen af 29de Februar 1792 § 12: „Og endssjøndt det skal staae enhver Eier af en forsikret Bygning frit for at lade den udslette fra Forsikringen